

כיצד פרק שני יבמות

כב.

עין משפט גר מצוה

ל' א מ"י פ"א מהל'
 אשות הלכה ו סמג
 לאון קי טו"ש"ע א"ש"ע
 סימן טו ע"פ י:
 ל' ב מ"י ש"ס וטו"ש"ע
 ש"ס ע"פ יד:
 ל"ב ג מ"י ש"ס וטו"ש"ע
 ש"ס ע"פ טו:

ב' ד מ"י ש"ס וטו"ש"ע ש"ס:
 מ"א ה מ"י פ"ד מהל'
 א"ש"ע י"ד פ"א הלכה
 א"ש"ע י"ד פ"א רמ"א רמ"א
 ש"פ י:
 ג' ו טו"ש"ע ש"ס ע"פ
 ה:

ג' ד מ"י פ"ג מהלכות
 ע"פ הלכה ו טו"ש"ע
 ח"מ סימן לג ע"פ יא
 וטו"ש"ע י"ד סימן רמ"א רמ"א
 ש"פ י:
 ט' ו טו"ש"ע ש"ס ע"פ
 ה:

ג' ד מ"י ש"ס ופ"ד
 מהל' א"ש"ע י"ד
 הלכה י"ד וטו"ש"ע ש"ס:
 ג' ט מ"י פ"א מהל'
 יבוס הלכה ו סמג
 ע"פ י"ד לאון ק"א טו"ר
 ש"ע א"ש"ע סימן קמ"א ע"פ
 ה:

ב' ו מ"י ש"ס הל' ג
 טו"ש"ע ש"ס ק"ו
 ע"פ י:

ג' ב מ"י פ"ה מהלכות
 ממזרים הל' ט טו"ר
 ש"ע י"ד סימן רמ"א ע"פ
 ה:

ב' ח מ"י ש"ס ופ"ה
 מהל' י"ב הלכה ד
 טו"ש"ע א"ש"ע סימן ק"ו
 ע"פ י:

ג' ט מ"י פ"א מהלכות
 יבוס הלכה ו טו"ר
 ש"ע א"ש"ע סימן קמ"א ע"פ
 ה:

תוספות ישנים

מעידין לכתלה ומ"ש
 מעריות. ופי' הקונ"ט
 דלקמן אמרי' נשא אחותו
 מן האם יוצא והכל אמרי'
 ומעידין לכתלה. ומימה
 לשני שנה ונשא דגבי עדות
 לא שייך ה"א טעמא דשמח
 יאמרו בלאו מקדושה
 חמורה לקדושה קלה ולהכי
 מעידין אצל גבי ערוה יוצא
 שלא יאמרו בלאו מקדושה
 חמורה לקדושה קלה. וי"ל
 דק"ל בעי' משום דאמרינן
 לקמן (א') טעמא משום
 דלמי' לחלוףי וחסן כן היה
 לנו לגזור בעדות כמו
 ערוה: יבוס מפטר פטר.
 מדאמרינן לקמן וכן אין לו
 עיין עליו ואיירי הכא
 תלמודא כאלו ידע הדרשא
 דלקמן אע"ג דלקמן קאמר
 מכל מקום לאמרי' מאי כן
 דקך התלמוד בכמה
 מקומות:

שניות דרבי חייה יש להן הפסק או לא. תימה דלעיל תנא דכלת
 בן זנו אסורה עד סוף כל הדורות ודומה לכ"ש בת בן
 זנו עד סוף כל הדורות שהן קורבי עמלו ולא מחמת קדושין וי"ל
 דכלת בן זנו יש (ה) לאוסרו שהן בני ירושה ושכיחא גביה אצל בת
 בני זניים לאו בת ירושה היא ולא
 שכיחא גביה:

ערוה אצל מבורה. תימה דלעיל
 קאמר דטעמא דגריס שלא
 יאמרו זאלו מקדושה כו' והכל משמע
 טעמא משום דאמרי' לאיחלוףי בישראל
 כדפי' בקונטרס וכן צפ' נושאין (לקמן
 דף יז: וס) משמע דטעמא משום
 איחלוףי גבי בני יודן אמתא
 אישתחרור שרא להו רב אחא בר יעקב
 למינסב נשי דהדי וקאמר מן האם
 ולא מן האב כולי עלמא לא פליגי
 דאסור מן האב ולא מן האם כולי
 עלמא לא פליגי דמותר כי פליגי מן
 האב ומן האם ואי משום שמא יאמרו
 אמאי שרי התם מן האב ומן האם
 אצל אי משום איחלוףי ניחא דכיון
 דאיכא נמי דאז לא אתי לאיחלוףי
 דבמר אז שדי להו וממריס' אין להם
 קורבת אכ דכתיב ורמתם סוסים
 זרמתם ולא שייך למיגזר אטו ישראל
 ויש לומר דהני תרי טעמי זריכין
 דבקורבת אז שהיו אסורין קודמ' לא
 שייך טעמא לאיחלוףי שהכל יודעים
 דרמתנא אפקריה לזרעיה כגון אשת
 אביו לרבי עקיבא ואחות אביו לרבי
 אליעזר דאמר צפ' ד' מיתות (סנהדרין
 דף נח.) על כן יעזב איש את אביו ואת
 אמו ר' אליעזר אומר אחות אביו ור"ע
 אומר אשת אביו הוי טעמא שלא
 יאמרו כו' אצל אשת אביו לרבי
 אליעזר ואחות אביו לרבי עקיבא שרי
 דלא משום שמא יאמרו איכא ולא
 משום איחלוףי איכא אצל עריות שמנד'
 אש שלא היו אסורות קודמ' ש' לאסור
 משום איחלוףי דמשום שמא יאמרו
 ליכא ואל דאמר בפרק ד' מיתות (ג'ו'
 ט) נשא אחותו מן האם יוצא היינו
 משום איחלוףי דשמא יאמרו ליכא שלא
 היו נאסרות בגיטות ומן האב יקיים
 דמשום איחלוףי ליכא צדד אז
 כדפרישית והיינו טעמא נמי דאמר
 אחין מן האם לא יעידו לכתלה
 דלמא אתי לאיחלוףי אצל מן האב
 יעידו לכתלה: **ב"י** שיש ר' אה מ"מ
 זוקק אשת אחיו. בגמרא מפרש
 לאמרי' ממזר וא"ת מרישא שמעינן לה
 בת ישראל לנתיב וממזר דחוללת ולא
 ממזיבת ויש לומר דמי' מהתם הוי
 אמרי' כששניהם ממזרים אצל כשאחיו
 המת כשר אין אחיו ממזר זוקק אשתו:
פשיטא אחיו הוא. תימה אמאי
 פשיטא ליה הא אינטריך
 שפיר לאשמעינן דמחייבי כריתות הוי
 אחיו ולא ממעטינן ליה למי שיש
 אשות לאצדד זה כדפריך לקמן

דק (בג) לרבי יוסי בר יהודה ואימא למי שיש
 אשות לאינטריך משום דהוה ילפינן אחיה
 דלא נימא דילף אחיה מבני יעקב דלא זוקק
 ומדלא זוקק מיפטר נמי לא פטר ועוד אור"י
 דהכי פריך פשיטא כיון דתני אחיו הוא
 לכל דבר פשיטא דזוקק נמי ליבוס ומשני
 דס"ד אע"ג דאחיו הוא לכל דבר ה"א
 ליבוס לא זוקק משום דילפינן אחיה מבני
 יעקב ובתר הכי פריך ואחיו הוא לכל
 דבר דהיינו יורשו וליטעמא לו פשיטא
 כיון דזוקק ליבוס אף על גב דהוה ס"ד
 למילף מבני יעקב כ"ש לשאר דברים:
 מאי

הנך תרתי דדמיין להדדי כחדא חשיב להו
 והא שיתסרי והא מכל מקום לדידי חזוין
 לן דכתיבן לאיסורא אמר ליה וליטעמך אי
 הוה כתיב להיתירא מי הוות סמכת עלייהו
 דמר בריה דרבנא מי חתים עלייהו השתא
 נמי דכתיב לאיסורא לאו מר בריה דרבנא
 חתים עלייהו תני דבי רבי חייה "שלישי
 שבבנו ושבתו יושבבן אשתו ושבתת
 אשתו שניה רביעי' שבחמיו ושבתתו
 שניה א"ל רבינא לרב אשי מאי שנא למעלה
 דקחשיב לה לאשתו ומאי שנא למטה דלא
 קחשיב לה לאשתו דאיסורא מכה
 אשתו קא אתי חשיב לה למטה דאיסורא
 לאו מכה אשתו קאתי לא קחשיב לה והא
 [א] בן אשתו ובת אשתו דאיסורא מכה אשתו
 קאתי ולא חשיב לה איידי דתנא שלשה
 דורות למטה [ב] ידידה ולא חשבה תנא נמי ג'
 דורות למטה ידידה ולא חשבה א"ל רב אשי
 לרב כהנא ישניות דבי רבי חייה יש להן
 הפסק או אין להם הפסק ת"ש דאמר רב ד'
 נשים יש להם הפסק ותו לא דלמא כי קאמר
 רב לההיא מתניתא ת"ש שלישי ורביעי
 שלישי ורביעי אין טפי לא דלמא משלישי
 ואילך מרביעי ואילך אמר ליה רבא לרב
 נחמן חזי מר האי מרבנן דאתא ממערבא
 ואמר בעו במערבא גזרו שניות בגרים או לא
 גזרו שניות בגרים אמר ליה השתא ומה ערוה
 גופה "אי לאו שלא יאמרו באין מקדושה
 חמורה לקדושה קלה לא גזרו בהו רבנן
 ישניות מובעיא אמר רב נחמן גרים הוואיל
 ואתו לידן נימא בהו מלתא אחין מן האם לא
 יעידו ואם העידו עדותן עדות אחין מן האב
 מעידין לכתחלה ואימור אמר אפילו אחין
 מן האם נמי מעידין לכתחלה ומ"ש מעריות
 ערוה לכל מסורה (ג) עדות לבית דין מסורה
 ה"וגר שנתגייר כקמן שנוולד דמי: **בתנ"י**
 "מי שיש לו אח מכל מקום זוקק את אשת
 אחיו ליבוס ואחיו הוא לכל דבר חוץ ממי
 שיש לו אח מן השפחה ומן העובדת כוכבים
 "מי שיש לו בן מכל מקום פוטר אשת אביו מן
 היבוס יחייב על מכתו ועל קללתו ובגו לכל
 דבר ל"חין ממי שיש לו בן מן השפחה ומן
 העובדת כוכבים: **ג"מ** מכל מקום לאתויי מאי
 אמר רב יהודה ב"לאתויי ממזר פשיטא אחיו
 הוא מהו דתימא לילף א אחיה אחיה מבני
 יעקב מה להלן כשרין ולא פסולין אף כאן
 כשרין ולא פסולין קמ"ל (ד) ואימא הכי נמי
 כיון דלענין יבוס מיפטר נפטר

מיוקק
 (דף כג) לרבי יוסי בר יהודה ואימא למי שיש
 אשות לאינטריך משום דהוה ילפינן אחיה
 דלא נימא דילף אחיה מבני יעקב דלא זוקק
 ומדלא זוקק מיפטר נמי לא פטר ועוד אור"י
 דהכי פריך פשיטא כיון דתני אחיו הוא
 לכל דבר פשיטא דזוקק נמי ליבוס ומשני
 דס"ד אע"ג דאחיו הוא לכל דבר ה"א
 ליבוס לא זוקק משום דילפינן אחיה מבני
 יעקב ובתר הכי פריך ואחיו הוא לכל
 דבר דהיינו יורשו וליטעמא לו פשיטא
 כיון דזוקק ליבוס אף על גב דהוה ס"ד
 למילף מבני יעקב כ"ש לשאר דברים:
 מאי

הנך תרתי דדמיין להדדי. אשת אחי אבי האב ואחות אבי האב שהן זל
 אחיה דאב ולמטה ידידה ערוה: שלישי שבבנו. בת בן זנו דהא בת
 זנו ערוה: ושבתו. בת בן זנו שהרי בת זנו ערוה הלכך בת
 בן זנו שניה וכן בת בן זנו של אשתו או בת בן זנו: רביעי
 שבחמיו. דור רביעי שבחמיו היינו
 אש אש חמיו והוא דור רביעי לאשתו
 ואשתו בכלל: ושבתו. אש אש
 חמותו: שניה. דאש חמיו ואש
 חמותו ערוה שהן בכלל אשה ובת זנה
 אשה ובת זנה הלכך חמיו) שניה: מאי
 שנה למעלה. דקרי לאש חמיו
 ואש אש חמותו רביעי וקא חשיב
 לאשתו בחוסבנא דדרי: ומאי שנה
 למטה. דקרי לבת בן זנו דור שלישי
 ולא חשיב אשתו דמהו רביעי: לאו
 מכה אשמו קאתי. אלא מכה ידידה
 דבבנו מאנוסה עסקינן: לההיא
 מתיסא. הא דקתני לעיל) מה הן
 שניות דההיא איירי רב ואמר ארבע
 יש להן הפסק) ותו לא אצל בהנך דר'
 חייה איכא: פ"ט. דמני בשניות דר'
 חייה שלישי שבבנו ורביעי שבחמיו ותו
 לא אלמא יש להם הפסק: בגרים.
 גזרו שניות שאם היה גר נשוי אש אמו
 יוצא: מקדושה חמורה. שהעובדי
 כוכבים מזהרין על העריות: לא
 [ב] שם למטה ידידה כו'
 למטה ידידה. י"ב גירסת
 הרמב"ם להפך איידי דמני
 כו' למטה ידידה כו' למטה
 ידידה:

גליון הש"ס
 גמ' הוואיל ואתו לידן.
 שנת פא ע"ב ופ"ו:

הגהות הב"ח
 (א) תוס' ד"ה שניות וכו'
 לאוסרה יותר שהן בני
 ירושה:

הגהות הגר"א
 [א] גמ' בן אשתו ובת
 אשתו. י"ב ג' הרמב"ם זנו
 ובתו דאסורה כו' ופי'
 מכה כו' שכל דל מינה
 אסור (ועמ"ש רבינו
 באה"ע סימן טו ס"ק ג):
 [ב] שם למטה ידידה כו'
 למטה ידידה. י"ב גירסת
 הרמב"ם להפך איידי דמני
 כו' למטה ידידה כו' למטה
 ידידה:

מוסף רש"י
 אחיה אחיה מבני
 יעקב. כי ישבו אחיה,
 שנים עשר אחים בני אביו
 (דע"ל י"ז).

מפרש: ואחיו לכל דבר. מפרש בגמ' (ט)
 שפחה ועובדת כוכבים ולדה כמות
 ובתרה אזיל כדילף בגמ' (י) : על מכה
 ועל קללו. אש הכה או קלל את
 אביו חייב מיתה: **ג"מ** מדלענין יבוס
 מיפטר. את אשת אביו מיבוס פוטר
 כגון אש היה לו בן ממזר ונשא
 אשה ומת ולא ילדה לו פטורה מן
 היבוס בשביל הממזר בן זעלה
 כדילף לקמן) בן אין לו עיין עליו:
 מיוקק